

Van vader op zoon

Hij stond, leunend op zijn onderdeur, turend naar de oranje gloed van de ondergaande zon. Achter hem was de oranje gloed nog aanwezig van het vuur waar hij vandaag boven gewerkt had. Smid was hij. Dorpssmid. Iedere dag werk betekende dit. Brood op de plank voor vrouw en kinderen. En het was heel afwisselend. Dan kwam Elema met zijn paarden. Hij mocht ze beslaan, met nieuwe hoefijzers konden ze er weer een poosje tegen. De wagenwielen voorzien van nieuw beslag. Hij draaide er zijn hand niet voor om. Maar nu had hij wel een hele mooie opdracht binnen. De katholieke kerk had hem een grote opdracht gegund. Er moesten nieuwe kandelaars komen in het kerkgebouw. Of hij deze wel zou willen maken. Maar natuurlijk. Dit was leven voor hem. Hij was tevreden over zichzelf. Dat wat hij graag had willen worden dat was hem gelukt. Hij was een dorpssmid met naam. Daar was hij trots op.

Buiten was de dorpsjeugd bezig met brommers op het dorpsplein. Jongens en meisjes. Je kon zien dat ze pret hadden met elkaar. Ergens daar tussen moest Tjeerd zijn. Tjeerd, zijn 16 jarige zoon. In hem had hij een opvolger gezien. Tjeerd was nog jong toen hij zijn eerste stappen binnen de smederij zette. Hij had hem allerlei dingen geleerd en het leek of Tjeerd er echte interesse in had. Dat was vroeger. Alles veranderde toen Tjeerd naar de middelbare school ging en andere vrienden kreeg. Tjeerd kon goed leren. Daar was hij blij mee. Maar dat zijn hart open zou gaan voor de kunst, dat had hij nooit kunnen bedenken. Tjeerd wilde zelfs de kunstacademie gaan volgen. En hij wilde hem niet dwars zitten. Maar binnen gloeide er een vuurtje, een smidse vuurtje. Deze zaak had hij met zijn eigen handen opgebouwd en zou verloren gaan. Dat deed pijn.

Tjeerd wordt ouder en doet de kunstacademie. Beeldhouwer, dat is wat hij worden wil. Niet met steen of met hout. Nee, hij leert de technieken om met brons te werken. Hij maakt mooie beelden. Mensen genieten van zijn werk. Maar hij merkt dat zijn vader het er moeilijk mee heeft. Ook al heeft hij alle vrijheid gekregen om te worden wat hij wil. Om te doen waar hij goed in is. Hij is toch een andere weg ingeslagen dan die zijn vader eigenlijk voor hem uitgestippeld had. Hij merkt dit omdat hij er niet met zijn vader over praten kan als er weer een werk van zijn handen af is. Als er een beeld van hem onthuld wordt. Als plaatselijke kranten roemen over zijn werk. Hij is goed. Hij kan er zijn gezin mee onder houden. Maar de pijn die zijn vader voelt wordt ook een beetje zijn pijn. Hij had de oude man meer vreugde gegund.

Dan wordt de oude vader ziek. Zo ziek dat hij opgenomen wordt in het ziekenhuis. Tjeerd is bezig met een enorm werkstuk als hij het hoort. Natuurlijk is hij er dan voor zijn vader. Maar vaders verblijf in het ziekenhuis wordt langdurig. Het smidsvuur is allang gedoofd. De smederij ligt er stil en verlaten bij. Geen geklop van een hamer op het aambeeld. Geen smid meer die genoeglijk zijn pijpje rookt leunend op de onderdeur. Geen praatje, niets, het is oorverdovend stil.

Tjeerd is in zijn eigen werkplaats, in zijn eigen bronsgieterij. Hij voelt zich opgesloten. Hij is ver gekomen met zijn werk maar het is hier zo klein. Eigenlijk niets vergeleken met de werkruimte die zijn vader heeft. Zou hij het durven om daar zijn werkplaats in te richten? Zodat er weer leven is daar in die dorpsmederij? Zijn plannen rijpen tot hij het aan durft om er eens met zijn vader over te spreken.

Vader kijkt bedenkelijk maar tegelijk ziet hij de lege smidse voor zich. Middelpunt van het dorp was het altijd. Nu leeg en dood. Vader besluit toestemming te geven. En Tjeerd gaat aan het werk. Is er dagenlang mee bezig om het in te richten zodat hij er makkelijk werken kan.

Vader mag naar huis, komt in het dorp. Ziet zijn zoon leunend op de onderdeur, sigaartje in zijn mondhoek. Ruikt de geur van de bronsgieterij. Stapt naar binnen. Hij ziet zijn zoon op zijn plaats. In de hoek een beeld onder een doek. Zijn zoon loopt op het beeld af. Trekt de doek weg. Spontaan springen er tranen in vaders ogen. Wat zijn zoon gemaakt heeft.....een smid gebogen over het smidse vuur. En die smid, dat is onmiskenbaar hij.....

Vader loopt op zijn zoon af, legt een arm om zijn schouder. “ Jij, ik en de smederij we horen bij elkaar. Ik hou van jou.”